

Sygn. akt IV CSK 385/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością [...] Spółki  
Komandytowej w Ś.

przeciwko A. S. i A. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja powódki powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżąca nie sformułowała zagadnienia prawnego w sposób abstrakcyjny, precyzyjny i generalny, a wskazała, że polega ono na rozbieżnym postrzeganiu w orzecznictwie znaczenia faktury VAT i dotyczy ono jej znaczenia prawnego na gruncie prawa cywilnego. Pomija jednak wskazanie, we wszystkich przytoczonych we wniosku orzeczeniach, na ścisłe powiązanie treści faktury z kwalifikowanym przez sąd zdarzeniem prawnym i wymaganiami, jakie powinna ona spełniać w konkretnym wypadku, by mogła stanowić dowód zaistnienia takiego zdarzenia (np. wezwanie do zapłaty, stwierdzenie istnienia wierzytelności) oraz wskazanie na konieczność ustalenia

skutków prawnych wystawienia faktury z uwzględnieniem rzeczywistej woli wystawiającego i przyjmującego. Tak sformułowane zagadnienie prawne nie może prowadzić do udzielenia odpowiedzi generalnej, odnoszącej się do wszystkich zdarzeń prawnych, dla których wystawienie faktury jest prawnie relewantne. Nie zostały również wskazane argumenty przemawiające za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku w kontekście motywów Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*, zwłaszcza że skarżąca nie kwalifikuje jej pod względem prawnym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

db